

ΕΚΤΟΡΑΣ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ...
...ΚΑΙ ΝΑ ΤΟ ΘΥΜΑΣΑΙ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΖΗΤΗ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2010

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει την υπογραφή του συγγραφέα

Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά πρόσωπα και καταστάσεις είναι απολύτως συμπτωματική.

ISBN 978-960-456-201-5

© Copyright, 2010, Εκδόσεις ΖΗΤΗ, Έκτορας Ιωάννου

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του ελληνικού νόμου (Ν.2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Φωτοστοιχειοθεσία
Εκτύπωση
Βιβλιοδεσία

Π. ΖΗΤΗ & Σια ΟΕ

18ο χλμ Θεσ/νίκης-Περαίας

Τ.Θ. 4171 • Περαία Θεσσαλονίκης • Τ.Κ. 570 19

Τηλ.: 2392.072.222 - Fax: 2392.072.229 • e-mail: info@ziti.gr

www.ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ:

Αρμενοπούλου 27, 546 35 Θεσσαλονίκη

Τηλ.: 2310.203.720, Fax: 2310.211.305 • e-mail: sales@ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ - ΕΝΩΣΗ ΕΚΔΟΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:

Στοά του Βιβλίου (Πεσμαζόγλου 5), 105 64 Αθήνα • Τηλ. -Fax: 210.3211.097

ΑΠΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΩΛΗΣΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗ:

Ασκληπιού 60, 114 71 Αθήνα

Τηλ. -Fax: 210.3816.650 • e-mail: athina@ziti.gr

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: www.ziti.gr

στον Δημοσθένη, τον Πέτρο και την Κατερίνα,
για τη στήριξη και τη βοήθεια που μου προσέφεραν

ANIL

Η θάλασσα σε φύλαγε αλήθεια μου,
Κρυμμένη μες τους γρίφους του βυθού της,
ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ που έρχεσαι σαν θύελλα,
Σαρώνοντας του έρωτα τη χώρα.
Το πράσινο με πλάνεψε στο βλέμμα σου,
Απόχρωση που θύμιζε το δάσος,
Οι μέρες οδηγούσαν και τις νύχτες μου,
Εκεί όπου γινόσουν ξωτικό μου.
Θυμήσου ότι ίσως ΚΑΙ ΝΑ μ' ήξερες,
Σε άλλες εποχές αγριεμένες,
Μα ήταν η αγάπη που δεν έπρεπε,
Στο σύμπαν να κινήσει αταξία.
Πολέμησα τη θέληση που έφερνε
Τον πόνο τιμωρία για τους άλλους,
Η μοίρα μου αλάργα τοποθέτησε,
Εσένα που το ξέρω ... ΤΟ ΘΥΜΑΣΑΙ

1

«Καλοκαίριασε και φέτος και ο χρόνος περνάει πιο γρήγορα απ' όσο θέλω. Πήγε πάλι εννιά η ώρα και ούτε που το κατάλαβα» σκέφτηκε ο Πέτρος, τη στιγμή που έκλεινε για ένα ακόμα βράδυ το μαγαζί του. Για μια ακόμη φορά, θα ακολουθούσε την ίδια πορεία, όπως εδώ και δώδεκα χρόνια. Ούτε τριάντα μέτρα πιο πέρα, μπήκε σε μια άλλη πόρτα, αυτή της εισόδου της πολυκατοικίας όπου βρισκόταν η κατοικία του στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, στη Χρυσοστόμου Σμύρνης. Μια οικοδομή της περιόδου του '70, που ήταν το πιο συνηθισμένο θέμα στο κέντρο αυτής της πόλης.

Ανέβηκε στον πρώτο όροφο, πάντοτε με τα πόδια, και βάζοντας το κλειδί στην πόρτα άκουσε από πίσω το γνωστό θόρυβο που τον έκανε να σπάσει ένα στιγμιαίο χαμόγελο. Ήτανε το χοροπηδητό του Ρόννυ, του σκύλου του, που τον συντρόφευε τα τελευταία εννέα χρόνια, ένα μαύρο βέλγικο λυκόσκυλο που τον περίμενε για να πάνε τη συνήθη βόλτα τους στην παραλία. Κουνώντας τη φουντωτή ουρά του, φανέρωνε όπως πάντα την ειλικρινή του αφοσίωση, την αγνή και άδολη αγάπη που δείχνουν τα ζώα προς αφεντικό τους.

– Τι κάνεις αγόρι μου; του είπε σκύβοντας για να τον αγκαλιάσει και αμέσως του πέρασε το λουράκι του, για να πάνε να περπατήσουν.

Κατέβηκαν γρήγορα το δρόμο της Χρ. Σμύρνης και βγήκαν στην παραλία της Θεσσαλονίκης που ήτανε γεμάτη κόσμο με προορισμό το Μακεδονία Παλάς. Τέτοια ώρα στην παραλία υπήρχαν κάθε λογής άνθρωποι: αυτοί που έβγαιναν για να

πάνε να διασκεδάσουν, παρέες κάθε ηλικίας, κάποιοι που έτρεχαν, άλλοι ήτανε με τα ποδήλατά τους, αυτοί που γύριζαν στο σπίτι τους, εκείνοι που είχανε βγει για ένα απλό περίπατο, ένα απίστευτο μωσαϊκό ηλικιών και ανθρώπων. Παρόλα αυτά ο Πέτρος περπατούσε στο δρόμο σαν να είναι μόνος του, σαν να μην άκουγε το παραμικρό. Το μόνο ίσως που του αποσπούσε την προσοχή ήτανε κάποια συναπαντήματα του Ρόννου με άλλα σκυλιά καθώς και τα γαβγίσματά τους. Προχώρησαν μέχρι το ξενοδοχείο, που βρισκόταν περίπου ένα χιλιόμετρο από την κατοικία τους, αλλά εκείνη τη μέρα δεν ήθελε να επιστρέψει στο σπίτι. Ένωθε ότι δεν τον «χωρούσε» ο τόπος.

Κοίταξε το Ρόννου και του ψέλλισε:

– Άντε τυχεράκια, σήμερα θα έχει μεγάλη βόλτα.

Συνέχισαν έως το Ναυτικό Όμιλο, γιατί έτσι κι αλλιώς εδώ και ενάμιση χρόνο το υπόλοιπο της παραλίας δεν ήτανε προσβάσιμο επειδή γίνονταν έργα, πράγμα που τον εκνεύριζε πολύ. Δεν ήθελε ποτέ να του φράζουν το δρόμο κι αυτό ήταν ένα χούι που τον ακολουθούσε από τα παιδικά του χρόνια.

Ήτανε Ιούνιος και η ζέστη με την υγρασία έκαναν την ατμόσφαιρα σχεδόν αποπνικτική. Παρόλα αυτά τίποτε δεν ήταν ικανό να σταματήσει τον Πέτρο ετούτη τη νύχτα. Αυτός είχε το νου του σε ένα πράγμα μονάχα: ήθελε να κοιτάξει το στοιχείο της φύσης, το νερό μέσα στο σκοτάδι, μήπως και του «μιλήσει» ξανά για μια φορά ακόμα μέσα από τους μυστικούς διαλόγους που άνοιγε η ψυχή του μ' εκείνο, σε διάφορες στιγμές της ζωής του. Πολλές ήτανε οι φορές, που ένιωθε τη θάλασσα να τον «μαλώνει» με το δικό της τρόπο, όταν η ανυπότακτη ψυχή του αγρίευε, «τρώγοντας» τα σωθικά του, με τις ώρες και τις μέρες, χωρίς να βρίσκει γαλήνη πουθενά. Όταν όλα του έφταιγαν χωρίς λόγο και δεν μπορούσε να ικανοποιηθεί με τίποτε.

Τον μάλωνε «εκείνη», γιατί μονάχα αυτή ήξερε ότι οι τρι-

κυμίες της ψυχής του, ήταν το αποτέλεσμα των λανθασμένων του επιλογών, των φόβων και της ανασφάλειάς του, που τον οδηγούσαν κάθε φορά, μακριά απ' τον εαυτό του. Η μάχη για να τον ξαναβρεί και να «επιστρέψει» σε αυτόν ήταν πάντοτε η πιο δύσκολη. Έπειτα από κάθε «επιστροφή», ο Πέτρος πάντα πίστευε ότι είχε πάρει το μάθημά του και οι εκάστοτε αποφάσεις και οι επιλογές του μελλοντικά θα οδηγούσαν μόνο στο να γίνει καλύτερος. Θεός όπως έλεγε, αλλά ξανά κάτι γινόταν και οι νέες επιλογές του τον οδηγούσαν πολύ μακριά από την ολοκλήρωση που επιθυμούσε. Σαν να τον πετούσαν σ' ένα σκοτεινό κελί, όπου τον περίμενε για μια ακόμη φορά η ανθρώπινη φύση του, ακούραστη και πιο δυνατή από ποτέ, να παλέψουν μαζί για να κερδίσει τη ζωή του και πάλι.

Μέρες, μπορεί και μήνες αργότερα, συνήθως κάποιο πρωινό και αφού η μάχη με τον εαυτό του είχε ολοκληρωθεί πήγαινε εξαντλημένος να ξανακοιτάξει τη Θάλασσά του. Εκείνη τον ηρεμούσε, σαν μια μητέρα που παίρνει το μωρό στην αγκαλιά της και του χαϊδεύει τα μαλλιά, για να πάψει το κλάμα του.

Δεν άντεξε. Έκανε μια στάση με το Ρόννου, έβγαλε τον αναπτήρα του κι άναψε ένα τσιγάρο, ρουφώντας με μανία τον καπνό του. Φυσώντας τον προς τη θάλασσα, περίμενε μια λέξη της, αλλά... μάταια. Εκείνο το βράδυ ήτανε βουβή κι αυτή και δεν έλεγε να του μурμουρίσει ούτε καν ένα σκοπό. Από αυτούς τους γαλανούς σκοπούς της, τους γεμάτους αρμύρα, άλλοτε μυστηριώδεις, άλλοτε ανυπόταχτα ονειροπόλους, μουσικές που ξεπηδούν από τα κύματα σαν τους χρησμούς μιας ιέρειας. Ένα δάκρυ κύλησε, ξεφεύγοντας στην κυριολεξία απ' τα μάτια του, σαν μικρός δραπέτης, και με αστραπιαία κίνηση το σκούπισε με το χέρι του, για να μη φανεί γύρω.

– Πάμε αγόρι μου, είπε στον μικρό του γίγαντα και κίνησαν για το σπίτι τους, ενώ ο Ρόννου είχε τεταμένες τις αισθήσεις του

στον αέρα για να προστατεύσει το αφεντικό του από ενδεχόμενη απειλή. Μόλις έβλεπε σκυλί σε απόσταση κάποιων μέτρων, ξεσήκωνε τον τόπο με το γάβγισμά του για να μην πλησιάσει προς αυτούς. Συνήθως αυτό ενοχλούσε τον Πέτρο, γιατί όπως συνήθιζε να λέει, γινόταν στην κυριολεξία ρεζίλι των σκυλών με τα καμώματά του. Εκείνο το βράδυ όμως δεν τον πείραξε ούτε αυτό. Συνέχιζε να περπατάει, κρατώντας το σκυλί στα δεξιά του. Το μυαλό του επαναλαμβάνοντας τα γνωστά του ταξίδια «έφευγε», δεν ήτανε συγκεντρωμένο και πετούσε κάπου αλλού, σε προορισμούς άγνωστους. Αυτό ήτανε που τον προβλημάτιζε.

Είχε χωρίσει πριν από λίγο καιρό, από κάποια γυναίκα που τον είχε ταλαιπωρήσει άσχημα, περνώντας μία ψυχοφθόρα περίοδο· όμως το πρόβλημά του τελικά, δεν ήτανε εκείνη η γυναίκα αλλά ο εαυτός του. Ο μόνιμα περίεργος, ανικανοποίητος, κυκλοθυμικός εαυτός του, με τους μεγάλους στόχους για τη ζωή, που πάλευε με τη φυσική του συστολή τη μοναδική τροχοπέδη στα μεγάλα του όνειρα. Η αφηνιασμένη ψυχή και σκέψη του, που προσπαθούσε να ξεφύγει από το χαλινάρι της λογικής. Αυτό όμως που τον είχε διδάξει η τελευταία κατάσταση, απ' την οποία μόλις είχε βγει, ήταν ότι κατά βάθος για τα δεινά του ευθύνονταν ο αυτοκαταστροφικός αλτρουισμός του. Προσπαθώντας μόνιμα να παίρνει ευχαρίστηση ικανοποιώντας τους άλλους και έχοντας σημαία τη λογική του, έφτανε σε σημείο να παραμελεί μόνιμα τον εαυτό του και τα πραγματικά θέλω του.

«Τι περίεργο» σκέφτηκε, «έπρεπε να φτάσω στα 37 μου για να σκεφτώ και λίγο εμένα... θα τα καταφέρω άραγε ή θα είναι αργά». Εκείνη τη στιγμή ο ήχος του κινητού του διέκοψε απότομα τον ειρμό της σκέψης του. Ήτανε ο Δημοσθένης, ο κολλητός του φίλος. Ο Πέτρος το σήκωσε αμέσως.

– Έλα ρε. Στο σπίτι ετοιμάζομαι να μπω. Είχα πάει μια βόλτα με το σκυλί.

– Είσαι καλά; Πήρα να δω τι κάνεις, του είπε εκείνος γιατί ανησυχούσε για το φίλο του, ιδιαίτερα μετά την τελευταία του περιπέτεια. Είχε γίνει απόμακρος, κλείστηκε πολύ στον εαυτό του και δε μιλούσε σχεδόν καθόλου. Του είχε τηλεφωνήσει μήπως και τον έπειθε να βγούνε έξω για ένα ποτό. Αυτός όμως φάνηκε να μην έχει τη διάθεση.

– Ευχαριστώ φίλε, αλλά δεν μπορώ, είμαι λίγο κουρασμένος σήμερα. Θα το κανονίσουμε, πάντως, για μια από αυτές τις μέρες, του είπε και τον καληνύχτισε, ξέροντας πως δεν τον είχε πιστέψει αλλά δε μπορούσε να κάνει και διαφορετικά.

Δεν ένιωθε ακόμα έτοιμος να βγει έξω για να ξεσκάσει και να διασκεδάσει, πόσω μάλλον για να χαλαρώσει. Κάτι τέτοιο δεν μπορούσε να γίνει, αν δεν προκαλούσε μέσα του την έκρηξη της κατάστασης, που τον ανησυχούσε εδώ και μέρες. Παράξενο πράγμα κι ετούτο! Σχεδόν αλλόκοτο. Το ένστικτό του ήτανε αλάθητο και τα «καμπανάκια» χτυπούσανε μέσα του ασταμάτητα, προσπαθώντας να τον ειδοποιήσουνε πώς κάτι θα γίνει, αλλά δεν μπορούσε να προσδιορίσει το τι ακριβώς, πράγμα που τον αναστάτωνε.

Το μόνο που ήταν σε θέση να προσδιορίσει με σιγουριά στη ζωή του, ήτανε ότι έρχονταν στιγμές που ένιωθε μισός. Δεν μπορούσε να βρει ικανοποίηση με τις γυναίκες, αυτές που τον περιτριγύριζαν προσπαθώντας να τον κατακτήσουν με καθαρά επιφανειακό τρόπο, ξυπνώντας μέσα του τον άνδρα κυνηγό της στιγμιαίας ηδονής. Όμορφες, ερωτικές κάποιες από αυτές, αφόρητα ανιαρές για εκείνον οι περισσότερες, χρησιμοποιώντας ανορθόδοξες μεθόδους, που οι άνδρες ποτέ δεν κατάλαβαν. Δεν είχε βρεθεί, όμως, κάποια να αγγίξει το μυαλό του, να δείξει τη διάθεση να κατανοήσει την ανήσυχη ψυχή του με τα παιδικά της όνειρα, να κυριεύσει τη σκέψη του, να συνταράξει την ύπαρξή του ολόκληρη. Να νιώσει ότι μπορεί να της παρα-

δοθεί άνευ όρων και να κάνει τα πάντα για μια τέτοια γυναίκα. Πόσο το ήθελε! Του έλειπε στ' αλήθεια αυτό...

Κάθισε στον καναπέ του σπιτιού, έβαλε να πιει ένα ποτήρι κόκκινο κρασί και άνοιξε το στερεοφωνικό για ν' ακούσει μουσική, που ήτανε για εκείνον ένα απαραίτητο συστατικό της ζωής του.

– Για να δούμε Ρόννυ, είπε ανοίγοντας το λάπτοπ για να μπει στο ίντερνετ. Το έκανε συχνά, αναζητώντας διάφορες πληροφορίες που είχανε να κάνουνε με τη δουλειά του. Αφού τελείωσε την έρευνά του, αποφάσισε να κάνει και ένα πέρασμα από το facebook.

Το facebook, εδώ και ένα μεγάλο διάστημα, είχε γίνει η νέα μεγάλη μανία των ανθρώπων σε όλη την υφήλιο, πολλές φορές αγγίζοντας τα όρια του εθισμού. Στην ουσία ήτανε ένα τεράστιο ψαχτήρι, ένα βιβλίο με πρόσωπα, όπως λέει και το όνομά του. Ήτανε η νέα μορφή κοινωνικοποίησης, μέσα σε όλο τον παραλογισμό και την παράκρουση της έντονης καθημερινότητας. Καθημερινότητας, που δεν επιτρέπει στους περισσότερους, να δώσουνε λίγο ουσιαστικό χρόνο στον εαυτό τους και τις ανθρώπινες σχέσεις, βρίσκοντας έτσι αναπόφευκτα καταφύγιο μέσα σε τέτοιου είδους εφαρμογές με αμφιβόλου ποιότητας αποτελέσματα. Παρόλα αυτά, εκείνος είχε βρει ένα περίεργο ενδιαφέρον εδώ και λίγο καιρό, σε αυτό το νέο είδος δικτύωσης. Είχε μπει τυχαία, μετά την πρόσκληση που του είχε αποστείλει η γυναίκα ενός φίλου του από την Αυστραλία, η οποία μάλιστα, του είχε «ανοίξει» και το προφίλ.

Μέσα υπήρχαν κάθε είδους γκρουπ και εφαρμογές, ακόμα και παιχνίδια αλλά ο κύριος σκοπός ύπαρξης αυτού του πράγματος παρέμενε απροσδιόριστος. Κάποιοι έλεγαν πώς αποτελεί την πιο εγγυημένη μέθοδο παρακολούθησης και «φακελώματος» των προσωπικών μας δεδομένων. Το μόνο σίγουρο ήτα-

νε ότι μέσω αυτού μπορούσες να γνωριστείς με ανθρώπους από κάθε μεριά της γης ή ακόμα και να βρεις γνωστούς που είχες χάσει τα ίχνη τους με το πέρασμα των ετών.

Άνοιξε τη σελίδα του προφίλ του και χαζεύοντας τις διάφορες εφαρμογές «εισχώρησε» σε αυτό ενός φίλου του, του Κώστα του Λαζάνη. Ασυναίσθητα άρχισε να κοιτάζει ένα ένα τα άγνωστα πρόσωπα που εμφανίζονταν μπροστά του καθώς ο κέρσορας κινούταν αθόρυβα στην οθόνη του υπολογιστή.

– Πού τους μάζεψες Κωστάκη όλους αυτούς, ψέλλισε ενώ ο Ρόννου, που καθόταν σταυροπόδι επάνω στο μπεζ χαλί, τον κοίταξε περιέργα.

Ξαφνικά είδε κάτι που του κέντρισε την προσοχή. Ήταν η φωτογραφία μιας κοπέλας με καστανά μαλλιά και ένα περίεργο βλέμμα, με μάτια που νόμιζες ότι θα περάσουνε σαν εισβολείς μέσα στην ψυχή σου. Ακριβώς δίπλα αναγραφόταν το όνομά της: Λίνα Αναγνώστου.

– Ρόννου αυτή εδώ κάτι μου θυμίζει, είπε με ένα τόνο βεβαιότητας στη φωνή του.

Πλησίασε στην οθόνη και κοίταξε προσεκτικά την άγνωστη αυτή κοπέλα. Όλα επάνω της του ήταν τόσο οικεία αλλά και τόσο άγνωστα ταυτόχρονα. Χωρίς δεύτερη σκέψη πάτησε το κουμπί και έστειλε request για να δει τι θα γίνει. Το request, στην ουσία, ήταν ένα είδος αίτησης που έστελνες σε κάποιον, προκειμένου να δεχθεί να σε εντάξει στους φίλους του. Ουσιαστικά, βέβαια, δε σήμαινε και τίποτε αυτό, γιατί άπειρες ήταν οι περιπτώσεις των ανθρώπων που είχαν αποδεχθεί τέτοιες αιτήσεις από κάποιους, τους οποίους δεν είχαν γνωρίσει, δεν είχαν δει και δεν είχαν ανταλλάξει ούτε μία κουβέντα μαζί τους. Ο Πέτρος, ωστόσο, ένιωθε περίεργα, αισθανόταν μια δυνατή επιθυμία να γνωρίσει αυτή την άγνωστη γυναίκα.

«Μπορεί και να μη δεχθεί» σκέφτηκε, «αφού δεν έχω φωτο-

γραφία δική μου στο προφίλ».

Πράγματι είχε αντικαταστήσει πρόσφατα τη φωτογραφία με ένα σκίτσο χρωματιστό, που είχε επεξεργαστεί ο ίδιος στον υπολογιστή του και απεικόνιζε το σώμα του από τη μέση και κάτω, κρατώντας στο δεξί του χέρι κάτι που εξέπεμπε ένα περιέργο φως. Το αντικείμενο αυτό δεν ήτανε τίποτε παραπάνω από ένα power-ball.

– Και τι έγινε; Ακόμα και να μη δεχθεί, σιγά το πράγμα, είπε κατεβάζοντας το υπόλοιπο του ποτηριού μονομιάς για να το γεμίσει ξανά.

Ο Ρόννυ σηκώθηκε και πήγε να ξαπλώσει δίπλα στα πόδια του, ενώ εκείνος είχε χαθεί πάλι στους άγνωστους προορισμούς του μυαλού του. Από τα ηχεία ακούγονταν οι ήχοι της τρομπέτας του Miles Davis, από το σάουντρακ της ταινίας Dingo, στην οποία είχε πρωταγωνιστήσει λίγο καιρό πριν το θάνατό του. Πάντοτε ο Πέτρος όταν άκουγε το συγκεκριμένο δίσκο περίμενε με λαχτάρα τα περάσματα των τραγουδιών για να φτάσει στο 14ο, το jam session. Όμως, φύσει ανυπόμονος σηκώθηκε και το πάτησε από μόνος του, βάζοντάς το ξανά και ξανά προκειμένου να ακούσει ακόρεστα την πανδαισία από τις τρομπέτες που ηχούσαν σε ένα κλαμπ στο Παρίσι. Στην πόλη που είχε γίνει μεγάλο μέρος των γυρισμάτων της ταινίας.

Κλασική περίπτωση ονειροπόλου ανθρώπου που πολλές φορές φάνταζε στους άλλους σαν ένα περιέργο πλάσμα που ξεπήδησε από μια άλλη εποχή, ξένος στα περισσότερα της σύγχρονης. Ακούγοντας τα πνευστά, πετάχτηκε αμέσως όρθιος. Η σκέψη του άρχισε να κινείται κι εκείνη μέσα στο κλαμπ όπου θα έπαιζε και αυτός στο ίδιο session μαζί με το Miles. Αυτή τη φορά άφησε ελεύθερα το μυαλό του να «ταξιδέψει» ανέμελα στην πόλη του φωτός, μαζί με τους μουσικούς που έπαιζαν. Άκουσε αρκετές φορές το κομμάτι, μέχρι που αποφάσισε ότι έπρεπε να

πάει να κοιμηθεί. Τα ωράριά του ήταν συγκεκριμένα και το πρωί τον περίμενε δουλειά στο μαγαζί.

Ξάπλωσε στο κρεβάτι του κι εκεί που ετοιμαζόταν να τον πάρει ο ύπνος ξαφνικά μια εικόνα πέρασε αστραπιαία, σαν φάσμα μέσα από τη σκέψη του, κάνοντάς τον να τρομάξει και σχεδόν να πεταχτεί επάνω: Ήταν η εικόνα της περίεργης κοπέλας που είχε δει στη λίστα του φίλου του.

«Δεν είμαστε καλά», ήταν η πρώτη σκέψη που ήρθε στο μυαλό του. «Τι ξωτικό είναι τούτο που πετάχτηκε μπροστά μου. Άλλο και τούτο πάλι» σκέφτηκε σχεδόν κάνοντας παρατήρηση στον εαυτό του. «Πετράκη, για ηρέμησε. Μάλλον έχεις κουραστεί από τις πολλές ώρες στον υπολογιστή» ήταν η τελευταία του κουβέντα, προσπαθώντας μ' αυτό τον τρόπο να κάνει ξόρκια μήπως και διώξει την εικόνα που τάραξε την ψυχή του.

Έκλεισε τα μάτια και κοιμήθηκε, όμως όλο το βράδυ στριφογύριζε ανήσυχα στο κρεβάτι, σαν να τον ταλαιπωρούσε κάτι.

